

[Morten Lange.]

man i stedet for analyserede det problem, som har gjort, at man har stillet forespørgslen. Jeg er overordentlig lidt rørt over . . .

Formanden: Der må ikke ryges i salen!

Morten Lange: . . . den omsorg, som venstre og de konservative her har givet udtryk for.

Jeg må indrømme, at jeg forstår ikke helt det ærede medlem hr. Helge Nielsen, når han følger dette oplæg til en debat op med en udredning om hele fagbevægelsens forhold og vover sig så langt ud for at følge venstre og de konservative i deres argumentation, så man næsten fik fornemmelsen af, at skulle det hælde sig, at finansministeren fandt ud af, at det er en udmærket idé med et særligt fagforbund for rutebilchauffører, så ville det ærede medlem frygte for, at det skulle give uro på arbejdspladserne. Sådan kunne man i hvert fald meget nemt forstå det ærede medlems udtalelser. Jeg er sikker på, at det ville i hvert fald ikke ske.

Lad os tage sagen som helhed og prøve på at se, hvad vi kan lære af den. Jeg synes, den højtærede finansminister har givet os et særdeles rimeligt og fornuftigt svar. Der er fra forespørgernes side, og jeg mener med en virkelig frygtløshed, spurgt, om man ikke kunne fremskaffe ensartede retningslinjer. Jeg er ganske enig med den højtærede minister i, at de overordentlig forskellige organisationer, der er tale om, skal behandles på den måde, som deres struktur hver for sig rimeliggør det, og med en retfærdig og rimelig smidighed. Det er langt bedre end ensartethed, som det så smukt kaldes — et begreb, som det bliver uhyre vanskeligt at finde en fornuftig formel for. Der er da heller ikke nævnt væsentlige eksempler på felter, hvor ensartethed er ønskelig i et sådant omfang, at forespørgslens generelle karakter er rimeliggjort.

Spørgsmålet om pligtigt tilhørsforhold i en arbejdsløshedskasse er, som den højtærede minister har fastslået det, en helt naturlig ting. Jeg hørte nu, at det ærede medlem hr. Aage Fogh fandt ud af, at det kunne vi så passende bruge resten af eftermiddagen til at snakke om. Det er meget muligt, at spørgsmålet om arbejdsløheds-

kassernes organisation trænger til ved en eller anden lejlighed at blive gået igennem. Det kan de fleste ting her i landet, men det er ikke sikkert, at det er folketinget, der skal tage den sag op. Der er ikke specielt noget i denne forespørgsel, som kan drage arbejdsløshedskassernes forhold ind i synsbilledet. Så vidt jeg har forstået — men det er muligt, jeg for en gangs skyld skulle have misforstået det — er det ikke det, som er problemet i den foreliggende sag. Vi synes, det er rimeligt, der er en tilknytning til arbejdsløshedskasserne som en fast ting inden for arbejdsmarkedet her i landet, og det er da vist også nok det, som de fleste arbejdere vil føle sig tryggest ved. Det er da også ganske betegnende, at i de nye organisationer, som er blevet dannet i de senere år, har man syntes, at en arbejdsløshedskasse var en naturlig og rimelig ting at få oprettet, også på områder, hvor arbejdsløshed ikke ligefrem var noget, der truede lige om hjørnet.

Lad os gribe fast om nælden og sige, at det, som egentlig er meningen fra forespørgernes side, er, at man vil antaste det, som er en mere eller mindre eksklusiv ret til at være organiseret i en eller anden faglig organisation. Der ligger det jo faktisk sådan — jeg kan ikke se det anderledes — end at langt det overvejende flertal af beskæftigede her i landet synes, det er en rimelig og naturlig ting, at de hører til en eller anden organisation, der dækker deres område. Det er en helt enkel ting, og det er overordentlig sjældent, der kan være tvivl om, hvad det skal være for en organisation.

Altså, hvad angår selve forespørgslen, sådan som den er stillet, kan jeg ikke se andet, end at den højtærede minister har svaret overordentlig præcist og rimeligt, og dermed kunne man have ladet sagen fjerne fra folketingets almindelige repertoire. Men når vi nu har fået sagen op, kunne der dog måske være grund til, selv om vi ikke kan støtte forespørgerne i deres principielle ønsker, at tilføje nogle enkelte ord dels i almindelighed og dels om denne specielle sag.

I al almindelighed må det siges, at de faglige organisationer, som staten forhandler med — næsten de fleste af dem — er eksklusive for medlemmer med offentlig ansættelse. Der er mange af disse organisa-